

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ: ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 497

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Περὶ Ἀθανασίας ψυχῆς

Ἀπαντες οἱ κατὰ καιροὺς σοφοὶ ἡσυχολήθησαν καὶ ἐξέφρασαν ἕκαστος τὰς ἀποφύσεις του ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἀθανασίας της.

Ὁ ὕπατος τῶν φιλοσόφων τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος, ὁ Πλάτων, ἐπρέσβευεν, ὅτι ἡ ψυχὴ θὰ διατηρηθῇ καὶ μετὰ θάνατον, καθόσον εἶναι ἀσώματος, ἀόρατος, ἀπλή, ἐκτὸς χώρου καὶ χρόνου. Αἱ ψυχαί, κατ' αὐτόν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τὰ πάθη καὶ τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς εἶναι καταδικασμένοι νὰ μετεμψυχωθοῦν εἰς νέον ἀνθρώπινον σῶμα ἢ καὶ νὰ κλεισθοῦν εἰς σώματα ζώων διὰ νὰ βασανισθοῦν πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ἁμαρτιῶν των. Ἐὰν ὅμως κατὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν τὸ πνεῦμα νικήσῃ τὴν ὕλην, τότε ἐξασφαλίζεται εἰς τὴν ψυχὴν ἡ ἀθανασία, καθότι ἀπαλλασσομένη ἀπὸ τὰ ρευστὰ τοῦ σώματος ἀνέρχεται πρὸς τὸν ἀληθῆ κόσμον τῶν ἰδεῶν.

Ὁ Σωκράτης παρουσιάζεται ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος πιστεύων εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Ὁ Πυθαγόρας ἐθεώρει τὴν ψυχὴν ἀριθμὸν αὐτοκίνητον, ὁ Ἀριστοτέλης ἐνδελέχειαν, ὁ Ἱπποκράτης πνεῦμα ἐν ὅλῳ τῷ σώματι ἐφηπλωμένην.

Καὶ ἄλλοι σοφοί, ὡς ὁ Ἡράκλειτος, ὁ

Δημόκριτος, οἱ Στωϊκοὶ καὶ οἱ Ἐπικούρειοι, ἀντίπαλοι τῆς πίστεως εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, ἐπελήφθησαν τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Πάντως, κρατοῦσα καὶ βαρύνουσα μετὰ ξὺ ὅλων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦτο ἡ πεποίθησις, ὅτι αἱ ψυχαὶ μεταβαίνουν εἰς τὸν Ἄδην, ἔνθα ὕφίστανται τὸν ἡθικὸν νόμον τῆς ἀνταποδόσεως.

Ἡ πεποίθησις πρὸς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ἀνευρίσκεται καὶ εἰς τὰς θρησκείας παναρχαίων ἀσιατικῶν λαῶν, ὡς οἱ Κινέζοι, οἱ Ἰνδοί, οἱ Πάρθοι καὶ ἄλλοι. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ προϊστορικοὶ καὶ ἡμιάγριοι ἄνθρωποι ἀνεκάλυψαν τὴν ἀθανασίαν τοῦ ἑαυτοῦ των πρὶν ἔτι ἀνακαλύψουν τὴν αἰωνιότητα τῆς Θεότητος.

Πάντες οὗτοι μὲ τὸ φῶς τῆς φύσεως ἐφιλοσόφησαν περὶ τῆς ψυχῆς καὶ ἔφθασαν μέχρι ἐνὸς ὠρισμένου βαθμοῦ κατανοήσεως. Δέον ὅμως νὰ ὑπογραμμισθῇ, πῶς ἡ διδασκαλία των ἦτο πλήρης σφαλμάτων καὶ δεισιδαιμονιῶν καὶ ἔγεμεν ἀνακριβειῶν καὶ ἀστόχων ἀντιλήψεων.

Ἄς ἔλθῃ τώρα καὶ ἡ σειρά τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας. Εἰς τὸν Χριστιανισμόν ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς ἀποτελεῖ βασικὴν προϋπόθεσιν τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Ὁ Κύριος εἶπε πρὸ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λα-

ζάρου, ὁμιλῶν πρὸς τὴν Μάρθαν: «Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ καὶ ἀποθάνῃ, ζήσεται». Ὁ ἀπ. Παῦλος συνδέει στενῶς τὴν χριστιανικὴν πίστιν πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς ἀθανασίας: «**δεῖ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν**» (Α' Κορινθ. ιε' 53).

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος πρεσβεύει, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, ἐφ' ὅσον εἶναι διάφορος τοῦ σώματος καὶ ζῆ βίον ἀνώτερον καὶ ὑπερσωματικὸν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ θεία πνοή, ἣν ἐνεφύσησεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός. Ἡ ψυχὴ εἶναι αὔλος, νοερά, λογική. Ἡ ψυχὴ τῶν ἀλόγων ζώων γέγονεν ἐξ ὕλης καὶ εἰς τὴν ὕλην θὰ ἐπιστρέψῃ, ἐνῶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐγένετο ἐκ τοῦ ἐμφυσηματος τοῦ Θεοῦ, διό καὶ ἐστὶν ἀθάνατος. Ἡ ψυχὴ ἔχει δύο δυνάμεις, νόησιν καὶ θέλησιν. Ἡ νόησις λέγεται κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ἡ δὲ θέλησις κατ' ὁμοίωσιν Θεοῦ.

«Τὶ γὰρ ὠφελήσῃ ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»

Ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου καὶ οἱ θησαυροὶ τῆς γῆς εἶναι μηδὲν, σκύβαλα, ὄναρ, σκιά, συγκρινόμενα μὲ τὴν ψυχὴν. Ταῦτα εἶναι ὕλικά, πρόσκαιρα, παροδικά, ἐφήμερα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ψυχὴν, ἥτις εἶναι αὔλος, ἀθάνατος. Ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἶναι μεγίστη καὶ ἀνυπολόγιστος. Ἡ ψυχὴ εἶναι κυρία καὶ δέσποινα, ἐξουσιάζει τοῦ σώματος, τὸ δουλαγωγεῖ, τὸ ὑποτάσσει. Ἡ ψυχὴ συλλογίζεται, νοεῖ, μανθάνει γλώσσας, ἐπιστήμας, τέχνας, προνοεῖ, καὶ προβλέπει τὰ μέλλοντα, φιλοσοφεῖ, θεολογεῖ, ἀφικνεῖται μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

Ἄνευ τῆς ψυχῆς ὁ ἄνθρωπος εἶναι μηδὲν. Ἡ ψυχὴ κινεῖ καὶ ζωοποιεῖ τὸ σῶμα, τὸ κατευθύνει πρὸς ἐργασίαν καὶ κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς. Ἡ ψυχὴ ἐξευγενίζει καὶ ἐξιδανικεύει τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἐξυψώνει καὶ τὸν καθιστᾷ κορωνίδα τῆς Δημιουργίας.

Εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ μεταβληθῇ εἰς γῆν καὶ σποδὸν καὶ νὰ ἐκμηδενισθῇ τὸ θεῖον πλάσμα, τὸ λεγόμενον ἄνθρωπος;

Τὰ δόγματα τοῦ ὕλισμου, εἶναι ἀληθές,

πὼς τείνουν νὰ διασείσουν καὶ εἰ δυνατόν νὰ ἐξαλείψουν τὴν ἠθικὴν ἀρχήν, ἥτις καλεῖται «Ἀθανασία ψυχῆς».

Ἡ ἰδέα τῆς ἀθανασίας πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως πολεμεῖται σήμερον ὑπὸ πολλῶν ὁπαδῶν τῆς ὕλοκρατίας. Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ ἰδέα τῆς ἀθανασίας θὰ μείνῃ ἀνεξόλειπτος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν, καθ' ὅτι εἶναι ἐγκεχαραγμένη ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Τὸ σῶμα ἐπιστρέφει πρὸς τὸν Θεόν.

Ἴδου τώρα ἐν ἐλαχίστοις καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἀποδείξεις. 1) **Ἰστορικὴ**, βασιζομένη εἰς τὸ ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευον εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, 2) **τελεολογικὴ**, ἡ θεωροῦσα ἀναγκαίαν τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, προορισμοῦ ὃν δὲν προλαμβάνει νὰ ἐκπληρώσῃ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, 3) **Ὀντολογικὴ**, ἡ συνάγουσα τὴν παράτασιν τῆς διατηρήσεως τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἰδέας τῆς ψυχῆς ὡς αὔλου 4) **Ἠθικὴ**, ἐπεὶ δὲ ἡ ἠθικὴ τάξις δὲν πραγματοποιεῖται διὰ τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς τιμωρίας τῆς κακίας εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, λογικῶς παρίσταται ὡς πέραν τοῦ τάφου ὑπαρξίς τῆς ψυχῆς πρὸς πραγμάτωσιν τῆς ἠθικῆς τάξεως.

ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΛΥΑΡΙΑΣ

Μίαν φορὰν φλύαρος ἐσταμάτησε τὸν Ἀριστοτέλην διηγούμενος διαφόρους ἀνοησίας καὶ μὴ ἀφήνων αὐτὸν ν' ἀπομακρυνθῇ. Τέλος καὶ τὸν ῥώτησε: δὲν εἶναι θαυμαστά ταῦτα, ὅσα σοῦ διηγήθην; Καὶ ὁ φιλόσοφος τῷ ἀπήντησε: *Τίποτε ἀπ' αὐτά, φίλε μου, δὲν εἶναι θαυμαστόν· θαυμαστὸν μόνον εἶναι πῶς ὑπομένει καὶ σὲ ἀκούει ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει δύο πόδας.* Ἄλλοτε πάλιν ἕτερος φλύαρος ἔλεγε καὶ ἔλεγεν ἀτελείωτα πρὸς τὸν Ἀριστοτέλην. Ἀποχαιρετίζων δὲ αὐτὸν ἔπειτα, σοῦ κατεφλύαρησα, φιλόσοφε, τῷ εἶπε. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅστις ἦτο ἄλλαχού ἀπορροφημένος, τῷ ἀπήντησε. Τίποτε, φίλε μου, δὲν σὲ ἤκουσα διόλου.

Εἰς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ποιητάς, διέκρινε τὴν οἶνωσιν ἀπὸ τὴν μέθην. Τί φέρει ἡ οἶνωσις; Εὐχάριστον διάθεσιν. Ἡ δὲ μέθη; Φλυαρίαν. Καὶ πράγματι. Καὶ ἐὰν κανεὶς ἐπιτε πολὺ, ἐφ' ὅσον σιωπᾷ καὶ γνωρίζει νὰ χαλιναγωγῇ τὴν γλῶσσάν του, κανεὶς δὲν τὸν λέγει μεθυσμένον. Ὅταν ὁμως ἀρχίσῃ ἡ μωρολογία καὶ ἡ φλυαρία, ἡμέ-

θη εἶναι φανερά, ἔστω καὶ ἂν ὁ οὕτω μορολογῶν ἔπινε ὀλίγον μόνον οἶνον.

Ὁ Πλούταρχος τὸν φλύαρον θεωρεῖ χειρότερον τοῦ μεθύσου. Διότι, λέγει, πότε φλυαρεῖ ὁ μέθυσος. Ὅταν πῆ. Ὁ φλύαρος ὅμως παντοῦ φλυαρεῖ καὶ εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ εἰς τὸ θέατρον, καὶ τὸν περίπατον, καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. Περιποιεῖται ἀσθενῆ τινα ὁ φλύαρος; Εἶναι ἐνοχλητικώτερος καὶ ἀπὸ τὴν νόσον. Συνταξιδεῖται; Εἶναι ἀηδέστερος ἀπὸ τὴν ναυτίαν. Ἐπαινεῖ; Στενοχωρεῖ περισσότερον παρὰ ἐὰν ἐκατηγόρει.

Ἀλλὰ καὶ εἰς κινδύνους πολλοὺς ἐμπίπτει ὁ φλύαρος ὥς ἐκ τοῦ ὅτι οὔτε μυστικὸν νὰ κρατήσῃ δύναται, οὔτε τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἄλλους νὰ τηρήσῃ.

Σύλλας ὁ Ρωμαῖος ἐπολιόρκησε τὰς Ἀθήνας ἄνευ ἀποτελέσματος· ἡτοιμάζετο δὲ νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ μὲν Μιθριδάτης εἶχε κατισχύσει εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς δὲ τὴν Ρώμην κατίσχυον πάλιν οἱ περὶ τὸν ἀντίπαλόν του Μάριον. Ἐνῶ ὅμως κατεγίνετο εἰς τὰς πρὸς ἀναχώρησιν ἐτοιμασίας συνέβη τὸ ἑξῆς: Ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν μερικοὶ γέροντες συνομιλοῦντες εἰς ἓν κουρεῖον, πολλὰ δὲ φλυαροῦντες, ἔλεγον ἀναμεταξύ των καὶ ὅτι μένει ἀφύλακτος ἡ θέσις τοῦ Ἐπταχάλκου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἐχθρός. Κατάσκοποι τοῦ Σύλλα παρευρισκόμενοι ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ τὸ ἀναγγείλουν πρὸς αὐτόν. Ἐκεῖνος δὲ, ἐτοιμάσας τὸν στρατόν του, ἐφώρμησε περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ εἰσήλασεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ ἀφυλάκτου μέρους. Τὶ δὲ ἐπραξε κατόπιν; Ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι κάμνοντες κατάχρησιν τῆς γλώσσης των, εἶχον εἶπει μύρια ὅσα ἐναντίον του καὶ τοῦ Μετέλλου, ὁ Σύλλας, ἐξωργισμένος, παρ' ὀλίγον μὲν νὰ κατασκάψῃ τὴν πόλιν, τόσους δὲ ἐφόνευσεν, ὥστε ὁ Κεραμεικὸς νὰ γεμίσῃ ἀπὸ ρύσας αἱμάτων.

Γνωστὴ ἐπίσης εἶναι ἡ ὥμῃ καὶ θηριώδης μορφή τοῦ αὐτοκράτορος Ρώμης Νέρωνος. Πολῖται ἐλεύθεροι πονοῦντες τὴν πατρίδα των, εἶχον καταρτίσει συνομοσίαν ἐναντίον του, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἐπετύγχανε. Μετὰ μίαν νύκτα ὁ τύρραννος θὰ ἐφονεύετο. Ἀλλ' ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε λάχει ὁ κλῆρος τοῦ φόνου, γενναῖος ἀνὴρ κατὰ τὰ ἄλλα δὲν ἤξευρεν ὅμως νὰ σιωπᾷ καὶ χαλινάγῃ τὴν γλῶσσάν του. Μεταβαίνων λοιπὸν εἰς τὸ θέατρον, εἶδε τινα δέσμιον, τὸν ὅποιον ἐμελλον νὰ προσαγάγῃ εἰς τὸν Νέρωνα. Ἐπειδὴ δὲ ἐκλαίε καὶ ἐθρήνη διὰ τὴν σκληρὰν τύχην, ἡ ὁποία τὸν ἐπερίμενε, ὁ συνομώτης εὗρε τρόπον νὰ τὸν πλησιάσῃ, καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὴν ἀκοήν του «Εὐχου, ὦ ἄνθρωπε, νὰ περάσῃ μόνον ἡ σημερινὴ ἡμέρα, καὶ αὔριον θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς».

Τὶ ἄραγε ἐσήμαινεν ὁ λόγος οὗτος;

Ὁ δέσμιος ἐννόησε. Φιλόζως δὲ ὦν, καὶ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὰ πάντα μετέρχονται διὰ νὰ σώσωσι τὸ σαρκίον των, ἐπρόδωκε τὸ μυστικὸν διὰ νὰ λυτρωθῇ, εὐθύς ὥς τὸν προσήγαγον ἐνώπιον τοῦ Νέρωνος, ὅστις Νέρων, εὐγνωμῶν, εἰς αὐτόν μὲν ἐχάρισε τὴν ζωὴν, τὸν δὲ καταγγελλθέντα συνέλαβε καὶ ἐφόνευσεν, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ἐ-

βασάνισε σκληρότατα.

Ἴδου ὅποια καὶ ὅποσα κακὰ ἐπέρχονται, ὅταν εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ συγκρατῶμεν τὴν γλῶσσάν μας.

Ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς μετὰ τῶν ἄλλων προτερημάτων ἤξερε νὰ ὀμιλῇ ὥς συνετώτατος ἦ-
 ρως. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὀμηρος μᾶς τὸν παρουσιάζει εἰς πρέποντας καιροὺς ὀμιλοῦντα καὶ σιωπηλότερον. Ὅταν, ἀγνώριστος, εἶναι πλέον εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων του, πλησίον αὐτῆς τῆς ὥραίας, σφάπρονος καὶ πιστῆς συζύγου του Πηνελόπης, ἡ καρδιά του σχίζεται καὶ λυπεῖται εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν θρήνων αὐτῆς, τίποτε ὁ-
 μως δὲν λέγει, ἕως οὐ παρασκευάσῃ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀναισχύντων μνηστήρων. Φροντίζει νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὥστε οὔτε οἱ ὀφθαλμοὶ του οἶτε ἡ γλῶσσά του καὶ ὅλον τὸ σῶμά του μὲ ἀκαίρους καὶ ἀτάκτους κινήσεις νὰ προδώσωσι τὴν παρουσίαν του. Ἀλλὰ καὶ ἡ φρονίμη Πηνελόπη, ἂν καὶ γυνή, δὲν κρηνγάζει δὲν ἐκσπάζει εἰς φλυαρίας ἐνθουσιώδεις, ὅτε τῇ ἀποκαλύπτεται ὅτι ὁ ἀγνώριστος ξένος εἶναι ὁ περιπόθητος σύζυγός της ὁ Ὀδυσσεύς, ἀλλὰ ἡξεύρει νὰ ἐγκρατεῦνται πρὸς καιρὸν καὶ νὰ σιωπᾷ.

Ὁ Εὐριπίδης εἰς περισσῶθεν ἀπόσπασμά του, ἐπαινῶν τὴν ἡρώϊδα τοῦ Ἰνώ, λέγει περὶ αὐτῆς ὅτι ἤξευρε. Σιγᾷν θ' ὀπηδεῖ, καὶ λέγειν ἴν' ἀσφαλές, ἥτοι νὰ σιωπᾷ ὅπου πρέπει καὶ νὰ ὀμιλῇ χωρὶς νὰ σφάλῃ. Προσθέτει δὲ ὁ Πλούταρχος, ὅτι ὅσοι ἀνετράφησαν εὐγενῶς καὶ πράγματι βασιλικῶς, πρῶτον μανθάνουσι νὰ σιωπῶσι, καὶ ἔπειτα νὰ ὀμιλῶσιν.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀντίγονος, εἰς ἐκστρατεῖαν τινά, ἠρωτήθη ἀπὸ τὸν διάδοχον υἱόν του, πότε ἐμελλε νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐκκίνησις. Ὁ δὲ Ἀντίγονος, διδάσκων, ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις οἱ ἄρχοντες ὀφείλουσι νὰ εἶναι ἐχέμυθοι ἀπέναντι ὧν ἐν γένει, ἀπήντησεν *φοβεῖσαι μήπως μόνος σὺ δὲν ἀκούσῃς τὴν σάλπιγγα*;

Ὁ γέρον Μέτελλος ἠρωτήθη καὶ αὐτὸς εἰς τινα στρατεῖαν περὶ τοῦ στρατηγικοῦ σχεδίου του. Τὶ δὲ ἀπήντησεν; *Ἐὰν ἤξευρον ὅτι αὐτό μου τὸ φῶγμα γνωρίζει τὸ μυστικόν μου, θὰ τὸ ἀπέβαλλον ἀμέσως καὶ θὰ τὸ ἔκαιον*.

Ὁ Εὐμένης πάλιν ἔμαθεν, ὅτι ἐπύρχετο ἐναντίον του ὁ Κρατερὸς, ἐγνώριζε δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἰδικοὶ του στρατιῶται ἐθαύμαζον τὴν πολεμικὴν δόξαν τοῦ Κρατεροῦ καὶ τὸν ἡγάπων διὰ τὰς ἀρετάς του. Τὶ λοιπὸν ἐσκέφθη νὰ κάμῃ διὰ νὰ νικήσῃ αὐτόν. Διέδωκεν, ὅτι δὲν ἦτο ὁ Κρατερὸς, ἀλλ' ὁ Νεοπτόλεμος, τὸν ὅποιον οἱ στρατιῶταί του κατεφρόνουν. Εἰς τὴν ἐπακολουθήσαν μάχην ὁ Κρατερὸς ἐνίκηθη καὶ ἐφονεύθη, μόνον δὲ τότε ὁ Εὐμένης ἀφῆκε νὰ γνωστῇ, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἐναντίον του ἐπελθὼν πολέμιος.

Κατέχεις λοιπὸν κάποιο μυστικόν; Φύλαττέ το ἀσφαλῶς καὶ μὴ τὸ ἀνακοινώσῃς εἰς ἄλλον. Διότι ὁ ἄλλος οὗτος θὰ τὸ εἴπῃ ἄλλαχού εἰς ἄλλον καὶ ἐκεῖνος εἰς ἕτερον, ὥστε τὸ μυστικόν, νὰ κοινολογηθῇ πολὺ ταχέως διὰ τῶν πτερύγων τῆς φήμης, μὲ ἴσως ἀνυπολογίστους θλιβεράς συνεπειάς.

Τὰ βαδύτερα αἷτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλακες γρηγορεῖτε»

ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ὁμολογία αὐτῆς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πνεῦμα τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας, διεῖπε τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον καὶ ἡ φωνὴ ἡ ἀνωτέρω τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, δὲν ὑποχρεοῖ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ὅρια, «ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν» ἐν μετανοίᾳ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κακῶς ἐξέβη βοῶσα πρὸς Κύριον : «ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείμεν» ; (Δαν. Γ' ὡδ. 7).

Ἀπευθύνομαι μετ' εὐλαβείας πρὸς σεπτὸν Ἱεράρχην, τὸν Θεὸν φοβούμενον καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ αὐτοῦ ὅρκου, μὴ ἐπιλανθανόμενον καὶ τοῦ Πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐμπορούμενον, εἰς ὧραν κατὰ τὴν ὁποίαν διάχυτον εἶναι τὸ σκότος τῆς πλάνης τῆς κακοδοξίας τῆς αἰρέσεως, ἐν τῷ παραπλανωμένῳ εὐσεβεῖ ἡμῶν ἔθνει· καὶ εἰς στιγμὴν καθ' ἣν μαίνονται αἱ σκοτειναὶ καὶ καταχθόνιαι δυνάμεις τοῦ πονηροῦ ἀποσκοποῦσαι πῶς νὰ θάψουν τὴν ἀλήθειαν τῆς ὑγιαίνουσας Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως καὶ πῶς νὰ ἐξαφανίσουν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς αὐτὴν τὴν «λυδὴν λίθον», τῆς μόνης ἀπομεινάσης ἀληθινῆς Ἀγίας Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας· καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον κατὰ τὸν ὁποῖον «διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν καὶ ἀσέβειαν καὶ κοχλάζουσιν πολυποίκιλον ἀμαρτίαν καὶ βλασφημίαν καὶ ἀποστασίαν, ἀπειλεῖται τὸ σύμπαν νὰ καταποντισθῇ ἀπὸ τὸν δεῦτερον κατακλυσμὸν, οὐχὶ ἐξ ὕδατων ὡς ὁ πρῶτος, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἰδίων χειρῶν τοῦ παραφρονήσαντος καὶ ἐπαναστατήσαντος ἀνθρώπου ἐναντίον τῶν «δικαιωμάτων» καὶ ἁγίου θελήματος τοῦ μεγάλου ἡμῶν Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ;

Δὲν ὁμιλεῖ σαφέστατα περὶ τῶν ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν ὁ Οὐρανοβάμων Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ δὲν βεβαίῳ, ὅτι : «ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί» ; «ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μὀρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι. Καὶ τοὺς ἀποτρέπον ;» (Β Τιμόθ. Γ', 1-5). Ἡ λεπτὴ Ὑμετέρα Ἀρχιερατικὴ συνείδησις, ὡς καὶ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας (ὅσοι ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ

αὐτοῦ θείου ζήλου πρὸς τὴν ἀγιωτάτην Ὁρθόδοξίαν ἐμπνέονται), πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀνεχθῇ περαιτέρω τὸ ἔργον τῶν δολίως καὶ καταχθονίως πολεμόντων τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἐξουθενούντων Αὐτὴν διὰ τοῦ κακοδόξου νεωτερισμοῦ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου ; Διότι ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ «οὐαὶ τοῖς ἐξουθενούσι Σιών : « ἐξουθενούσι δὲ τὴν Σιών, τοῦτέστι, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οἱ τῶν ἀνοσίων δογμάτων προεστηκότες, καὶ ἐπὶ γε ταῖς σφῶν αὐτῶν, εὐγλωτίαις ἐπιθαρσήσαντες, καὶ μέγα φρονεῖν εἰωθότες ἐπὶ ταῖς τῶν ἀνοσίων λογισμῶν εὐρήμασι καὶ σοφίας κοσμικῆς. Πρέπει δ' ἂν αὐτοῖς καὶ πρὸ γε τῶν ἄλλων τὸ οὐκ. (Migne 71, 513),

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀνεχθῇ τὴν βλασφημίαν κατ' αὐτοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἀποδεχόμενοι τὸν ἐπάρατον νεωτερισμὸν τοῦ ἑορτολογίου μὲ τὸν ὁποῖον ἐκήρυξαν οἱ εἰσηγηταὶ αὐτοῦ καὶ «Πρόδρομοι τοῦ ἀντιχρίστου», ὅτι ἐπλανῶτο ἐν τῷ μακρῷ αὐτῆς παρελθόντι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ; Τοὺς τοιούτους νεωτεροποιούς ἐλέγχων ὁ ἱερὸς μελωδὸς Ἰωάννης ὁ Δασασκηνὸς βοᾷ : «Ὑμεῖς δὲ οἱ νεοκήρυκες καὶ κενοὶ θεολόγοι ἐδείξατε, ὅτι τὰ τόσα ἔτη ἡ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ Ποιμένες αὐτῆς ἐπλανῶντο καὶ ὑμῖν τοῖς νεοκλήρυξιν ἀπεκαλύφθη ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως ; καὶ ἤρξατε τῇ ἀληθείᾳ ἀντιπίπτειν καὶ ἐρευνᾶν τὸ πῶς διαστρέψετε τὰ ἀδιάστροφα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐπίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κατιγγοῦ 32 — Ἀθήναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἑκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Ὁ μέγας πολίτης τῶν Θηβῶν Ἐπαμεινώνδας

Ἐάν ὁ πτωχὸς Ἀριστείδης ἐδόξασε τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, καὶ αἱ Θῆβαι ἐπίσης ἐλαμπρύνθησαν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀρίζοντος τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ μέγας πολίτης τῶν Θηβῶν Ἐπαμεινώνδας ἀνῆκεν εἰς πτωχὴν, ἀλλ' ἐντιμον οἰκογένειαν. Ἐκ νεαρᾶς τοῦ δὲ ἡλικίας ἐπροτίμησε τὸν ἠθικὸν ἀπὸ τὸν ὑλικὸν πρῶτον, διότι ἐφρόνει ὅτι, φωτίζων τὸν νοῦν καὶ καλλιεργῶν τὴν καρδίαν του, ἡδύνατο νὰ κατασταθῇ ὠφελιμώτερος εἰς τὴν πατρίδα του, παρά γινόμενος πλούσιος φιλόργυρος ἢ πλούσιος ἄσωτος. Ἐπροσπάθησε λοιπόν, νέος ἐτι ὢν, νὰ διδαχθῇ παρά τινος Πυθαγορικοῦ φιλοσόφου τὰς ὑψηλὰς περὶ ἀρετῆς ιδέας. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου του ἡ ἀρετὴ, αὐτὸ τὸ ἐφόδιον τῆς νεότητός του, ἐχαρακτήρισε καὶ ἐστόλισεν ὅλας τὰς πράξεις τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός. Ἦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σιωπηλός, προτιμῶν νὰ ἀκροάζεται καὶ νὰ μανθάνῃ παρά νὰ λαλῇ. Τελειοποιήσας δὲ τὴν πολεμικὴν τέχνην, ἀνεδείχθη ἀνώτερος ὅλων τῶν μεγάλων στρατηγῶν τῆς Ἑλλάδος.

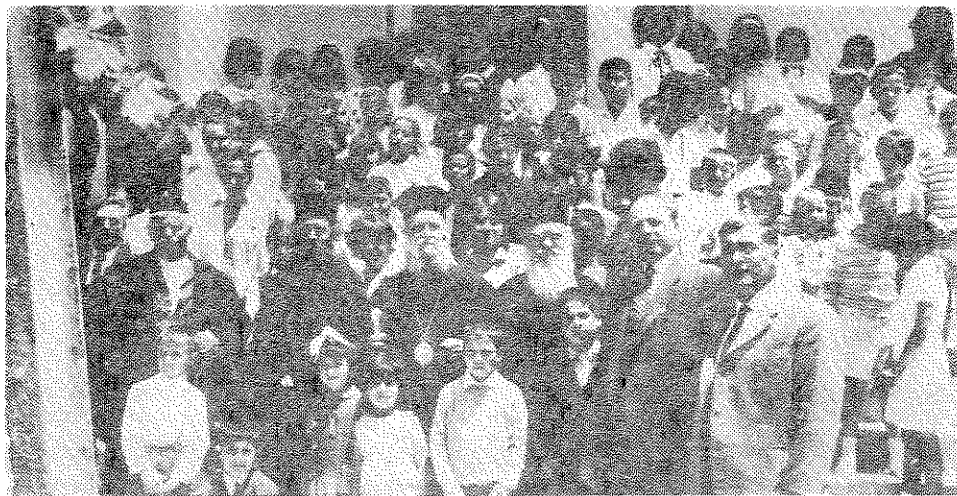
Εἰς τὰ Λεδκτρα καὶ εἰς τὴν Μαντίνειαν ἐταπείνωσε τὴν στρατιωτικὴν ὑπεροχὴν τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἐλευθερώσας τὰς Θήβας ἀπὸ τὴν Σπαρτιατικὴν δεσποτείαν, ἀνύψωσε τὴν πατρίδα του εἰς βαθμόν, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδέποτε, οὔτε πρὸ αὐτοῦ οὔτε μετ' αὐτόν, εἶχεν ἀνυψωθῇ. Καὶ ὅμως ὁ μέγας Ἐπαμεινώνδας ἔζησε καὶ ἀπέθανε πτωχός, διότι ἀγαπῶν ὑπερβολικῶς τὴν πατρίδα, δὲν ἠδούκει ν' ἀγαπήσῃ ποτὲ τὸ χρυσίον. Ἠγεμὼν τις τῆς Θεσσαλίας τῷ προσέφερε κάποτε ὡς δῶρον πεντήκοντα χρυσὰ νομίσματα· ἀλλ' ὁ Ἐπαμεινώνδας, ἀγαπῶν πολὺ πλεόν τῶν χρημάτων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀνεξαρτησίαν καὶ τῆς πατρίδος του τὴν τιμὴν, ἀπεποιήθη τὸ δῶρον τοῦ ξένου ἡγεμόνος προτιμήσας νὰ δανεισθῇ παρά τινος συμπολίτου του πεντήκοντα δραχμάς, ὅπως προμηθευθῇ τὰ ἀ-

ναγκαῖα ἐφόδιά του διὰ μία ἐκστρατείαν.

Ἐκ τῶν Θηβαίων ἄλλοι μὲν τιμῶντες τὸν ἄνδρα, ἄλλοι δὲ χάριν ἐπιδείξεως, πολλάκις τῷ προσέφερον χρήματα, ἀλλ' ὁ ὀλιγαρκὴς Ἐπαμεινώνδας οὐχὶ μόνον δὲν ἐδέχετο τὰς προσφορὰς τῶν ἀλλὰ συγχρόνως κατέπειθεν αὐτοὺς νὰ δίδωνται τὰ χρήματά των πρὸς περίθαλψιν τῶν δυστυχούντων Θηβαίων. Ὅτε δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Ἀρταξέρξης τῷ ἔστειλε σημαντικὴν ποσότητα χρημάτων, διὰ νὰ δεχθῇ προτάσεις του τινὰς: «Ἐάν αἱ προτάσεις τοῦ Ἀρταξέρξου, εἶπε πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον, εἶναι σύμφωνοι μὲ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος μου, δὲν ἔχω ἀνάγκην χρημάτων διὰ νὰ τὰς παραδεχθῶ, ἀλλ' ἐάν ἀντιβαίνωσιν εἰς τὸ συμφέρον καὶ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος μου, ὅλος ὁ χρυσὸς τοῦ βασιλείου μου δὲν θέλει μὲ καταπείσει νὰ προδώσω τὰ πρὸς τὴν πατρίδα μου χρέη».

Ὁ μέγας οὗτος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων δὲν παρουσιάζετο εἰς τὴν δημοσιότητα ποτὲ χρυσοστόλιστος. Εἶχεν ἓνα καὶ μόνον χιτῶνα. Εἰς τὰς ἐκστρατείας του οὔτε αὐτὸς κατεδέχετο νὰ ἀργυρολογήσῃ γυμνῶνων ἐχθροὺς ἢ φίλους, οὔτε εἰς τοὺς στρατιώτας του ἐσυγχώρει τοῦτο. Ὅταν εἰς τινα μάχην ἔμαθε ὅτι ὁ ὑπασπιστὴς του ἐπώλησεν αἰχμάλωτον ἔνεκα χρηματολογίας: «Ἀπόδος μοι τὴν ἀσπίδα μου, εἶπεν εἰς τὸν ὑπασπιστὴν του, ὅπως μακρὰν ἔμοῦ· αἱ χεῖρες σου, μολυνθεῖσαι διὰ τοῦ χρυσοῦ, κατέστησαν ἀνάξια καὶ τὴν ἀσπίδα μου νὰ φέρωσι, καὶ τὴν πατρίδα νὰ ὑπερασπίζωσι».

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Θηβαῖος Ἐπαμεινώνδας, ὁ ὁποῖος δικαίως θαυμάζεται ὡς ἀρχέτυπον ἀρετῆς καὶ φιλοπατρίας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Παρμεγίστων Ταξιαρχῶν Ν. Ἰωνίας.

Ἑταυτοὶ Εἰσφοραὶ

Μέσω τοῦ Ἀρχιμ. Τσίκνα Ἡλίας

Ἐφημερίου Ἀγίας Φιλοθέης

Ἀρχιμ. Τσίκνας Ἡλίας	1.000
Συνοδινὸς Μιχαήλ	1.000
Κουτσουμπῆς Νικόλαος	300
Κυριακὴ...	400
Κοβάκης Γεώργιος	10.000
Σταυριανίδου Κυριακὴ	520
Πόλου Ρεγκίνα	500
Ἀδελ. Ἱ. Μ. Ἀγ. Θεοδώρων Πάρου	500
Ἀθανασίου Μαρία	400
Γεωργαντᾶ Βεατρίκη	100
Παναγιωτοπούλου Δέσποινα	100
Παναγοπούλου Χριστίνα	200
Χαλκίδης Χαράλαμπος	250
Κοβάκης Γεώργιος	30.000
Μακρίδη Καλλιόπη	400
Γουλιέλμου Καλλιόπη	300
Ροδοστόγλου Ἀντιγόνη	700
Ἀνώνυμοι	35
Βιγλαντζή Ἀγγελικὴ	100
Ἀμφιλοῦ Ἄννα	1.000
Ἀκάλεστου Χρυσ.	100
Μαρία...	500
Κυριακὴ...	200
Θεοδωράκου Κυριακὴ	100
Οἰκονόμου Μαρκελλά	50
Κυρῆκος...	130
Τσιμπούκης Παναγ.	500
Ἀνώνυμος	50
Περδίκη Μαρία	300
Ἄννα Μοναχὴ	300
Εὐαγ-Κωνίνα-Σουλτάνα	100
Ἀρχιμ. Τσίκνας Ἡλίας	1.000
Χ)Αντωνίου Εὐαγγελία	200
Βασιλάτου Σοφία—Ἀσπασία	540
Ἰωάννα	50
Γκούμα Μαρία	50
Γκούμα Μαρία	234
Πατέλης Ἰωάννης	200
Σταυριανίδου Κυριακὴ	200
Κουζήγιαννη Παναγ.	600
Θεοδώρα ..	50
Ἀνώνυμος	120
Βασιλειάδου Ζ. ἡ	1.000
Ἰουδάνης...	500
Ροζοκόκη Μυλαματένια	50
Κουζήγιαννη Ἑλένη	100
Σταύρου Μαρία	100
Ἀκτύπη Βά.ια	100
Θεοδωράτου Κούλα	100
Εὐαγγελία Μοναχὴ	100
Κωνσταντῆ ἰδου Αἰκατερίνη	100

55.424

Μέσω τοῦ Ἱερ. Χατζεπούλου Νικολάου

Ἐφημερίου Ἀγ Τριῶν Παρθένων

Λαμέρα 500

Ἀνώνυμος	200
Σαριδάκη Ἀθηνᾶ	250
Ζουμπέκος Κων)νος	100

1.050

Σύνολον	56 474
Προηγούμεναι καταθέσεις	44.811

Γενικὸν Σύνολον 101.285

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ κ. Ε. ΤΟΜΑΡΑ

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομον

Διὰ τηλεγραφικῆς μου ἐκκλησίσεως υποβληθείσης εὐσεβᾶς ἀπὸ 18 Ἀπριλίου παρεκλήθητε, ὅπως εὐδοκούντες ἀπαντήσητε ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν καὶ ἐρωτήσεων μου, αἱτινες κατετέθησαν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ διεβιβάσθησαν δι' ἐγγράφων δύο Ἰπουργὸν Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους πρὸς τὴν Σεπτῆν Ἱερὰν Σύνοδον, ἥς τυγχάνετε Πρόεδρος. Ἐπειδὴ οὐδεμιᾶς ἔτυχον μέχρι σήμερον ἀπαντήσεως, καίτοι παρήλθε τοσοῦτον μακρὸν χρονικὸν διάστημα, ἐπανερχομαι διὰ τοῦ παρόντος.

Μακαριώτατε, ἡμεῖς ὡς προκαθήμενος τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὡς ἀνωτάτη διοικοῦσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή, παρεκλήθητε ὑπὸ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Βουλῆς, ὅπως ἀποφανθῆτε ἐπὶ τῶν διατυπωθέντων ζητημάτων. Ἡ παρὰ κληρίδος αὐτῇ δὲν ἐνέχει δυσκολίαν τινα, ἵνα ἀχθῇ εἰς τὸ προσηκόν ἀποτέλεσμα. Ἀρκεῖ γὰρ ἀναδράμῃτε εἰς τὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θέσμιμα, διὰ τῆς μακρᾶς καὶ φωτεινῆς τροχίας τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, μέχρι τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τῆς Πίστεως καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Παρακλήθητε γὰρ ἀποφανθῆτε, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀποτελῇ ὄντως ἀπαραχάρακτον σύνολον ἀψευδῶν δογμάτων καὶ ἀμεταθέτων ἀληθειῶν, θείας ἐκπορεύσεως καὶ οὐχὶ εὐαγῆς Ἱερῆς, ἐπιδεικτικῶν τῶν ἀλλοιώσεων τῆς ἀνθρωπίνης δουλήσεως.

Παρακλήθητε γὰρ διακηρύξῃτε ὅτι αἱ πράξεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἐμπνέονται ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ σφραγίζονται διὰ τῆς χάριτος καὶ πανσοφίας Αὐτοῦ, ὡς τοιαύτην δὲ ἔχουσιν τὴν ἐκπόρευσιν αὐτῶν, ἵστανται ὑπεράνω ἐφημερῶν προσώπων καὶ συμβατικῶν θεσμῶν, ἀντανανκλῶσαι τὸ ἀπέραντον κύρος τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως Ἀληθείας.

Ὡς Ἐκκλησιαστικοὶ Ταγοί, εἰς χεῖρας σας κρατεῖτε τὴν Ἱερὰν Παρακαταθήκην καὶ τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς Πίστεως ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Βήματος τοῦ Κριτοῦ μας. Ἡ σιγὴ δὲν περιποιεῖ τιμὴν εἰς τοὺς θεωρουμένους, ὡς συνεχιστάς τοῦ ἔργου τοῦ Θεανθρώπου, οὐδὲ τυγχάνει τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ Χριστιανικοῦ Λαοῦ. Ἀρθῆτε εἰς τὸ ὕψος τῆς θείας σας ἀποστολῆς καὶ βροντοφωνήσατε πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, μμιούμε-

γοι τούς Θεοφόρους Πατέρας, τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας ας, εἰς ἀνάσταν δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους μας, διαρρηγνύοντες τὰ δεσμὰ καὶ τὰ ψυχοφθόρα κηρύγματα τῆς ἀποστασίας καὶ ἀποκαθιστῶντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ Ζῶσαν καὶ Ἐλευθέραν καὶ Ἀσπίλον, μὲ ἠνωμένον θρησκευτικῶς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ἵνα οὕτω καταστήτῃ αἰώνιον φωτεινὸν σωτήριον παράδειγμα, συμφώνως καὶ πρὸς τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ, δι' ὧν τοὺς μακρὰν τῆς Ὁρθόδοξου Πίστειος ἱσταμένους ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην.

Ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ Λαὸς ἀναμένει τὴν ἡμετέραν διαφωτιστικὴν ἀπάντησιν ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος καθοριζομένῃ σχέσει «Συναλληλίας» τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος Σεβασμοῦ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΤΟΜΑΡΑΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ - ΥΠΟΝΑΥΑΡΧΟΣ (Ο) ἐ.δ.

ΣΟΦΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πολλὴν εἰρήνην, ἂν δὲν ἀσχολούμεθα μὲ τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἄλλων καὶ μάλιστα διὰ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διάγῃ ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ πολὺ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀναμειγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις ἄλλων, σκορπίζει ἔξω τοὺς λογισμοὺς του καὶ πολὺ ὀλίγον ἢ σπανίως περισυλλέγεται ἐντὸς τοῦ ἑαυτοῦ του;

Ἄν ἡδυνάμεθα νὰ νεκρώσωμεν ἐξ ὀλοκλήρου τὰ πάθη μας καὶ νὰ μὴ περισπώμεθα ἀπὸ ἐξωτερικὰ πράγματα, θὰ καθιστάμεθα τότε ἱκανοὶ νὰ γευώμεθα τὰ θεῖα πράγματα καὶ λαμβάνωμεν πείραν τῆς οὐρανίου θεωρίας.

Τὸ κυριώτερον — καὶ δὴ τὸ μοναδικόν — ἐμπόδιον εἶναι, ὅτι δὲν εἴμεθα ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας μας, καὶ δὲν προσπαθοῦμεν νὰ προχωροῦμεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς τελειότητος, ὅπως ἔκαμνον οἱ ἅγιοι. Διὰ τοῦτο, ὅταν ἔλθῃ μικρὰ δοκιμασία, ἀμέσως χάνομεν τὸ ἠθικόν μας καὶ καταφεύγομεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην παρηγορίαν.

Εἶναι καιρὸς δι' ἡμᾶς νὰ ἔχωμεν ἐνίστε πόνους καὶ ἀντίξοα περιστατικὰ διότι ταῦτα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ περισυλλέγεται εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ ἐνθυμῆται, ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν γῆν εἶνε ἐξόριστος καὶ δὲν πρέπει νὰ στηρίζῃ τὰς ἐλπίδας του εἰς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου.

Εἶναι καλὸν νὰ δοκιμάζωμεν ἐνίστε ἀντιλογίας ἢ νὰ σκέπτονται κακὰ ἢ ὄχι εὐνοϊκὰ δι' ἡμᾶς οἱ ἄνθρωποι, ὅσονδήποτε καλὰ καὶ ἂν εἶναι αἱ προθέσεις καὶ αἱ πράξεις μας.

Διότι αὐτὰ συντελοῦν νὰ γινώμεθα ταπεινοὶ καὶ νὰ προφυλασσώμεθα ἀπὸ τὴν ματαιὰν δόξαν. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι μᾶς ταπεινῶνουν καὶ σκέπτονται κακὰ περὶ ἡμῶν, τότε προστρέχομεν διὰ προσευχῆς καὶ ζητοῦμεν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας.

Ὅταν ἄνθρωπος καλῶς δοκιμάζῃ λύπας, πειρασμοὺς, ἐναντιότητας, τότε ἀναγνωρίζει μεγαλυτέραν τὴν ἀνάγκην τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ, ἄνευ

τῆς βοηθείας τοῦ ὁποίου κατανοεῖ, ὅτι δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε.

Τότε κατανοεῖ καλῶς, ὅτι ἡ ἀπόλυτος ἀσφάλεια καὶ ἡ πλήρης εἰρήνη δὲν εἶναι τοῦ παρόντος κόσμου. Ἐφ' ὅσον ζῶμεν ἐδῶ κάτω, δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ λύπας καὶ δοκιμασίας.

Διὰ τοῦτο λέγει τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ. «Πεῖρα τὴν ὁδὸν ἐστὶν ὁ δόξος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἰώβ 7,1).

Πρέπει, λοιπόν, ἕκαστος νὰ προσέχῃ τοὺς πειρασμοὺς, οἱ ὁποῖοι τὸν πολιορκοῦν καὶ νὰ γρηγορῇ καὶ νὰ προσεύχεται, ἵνα μὴ ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε κοιμάται, ἀλλ' «ὥς λέων ὠρυόμενος περικυβεῖ τῇ τῶν τῶν καταπίῃ» (Α' Πέτρ. ε', 8), τὸν συλλάβῃ εἰς τὰς παγίδας του.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος τόσον τέλειος καὶ ἅγιος, ὥστε νὰ μὴ πειράζεται ἐνίστε, οὔτε δὲ δυνάμεθα ἐντελῶς ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς.

Υπάρχουν πρὸς τοὺς πειρασμοὺς, οἱ ὁποῖοι μολοντοὶ ὁδονηροί, καὶ ἐνοχλητικοί, εἶναι ὠρισμένως δι' ἡμᾶς ὠφέλιμοι διότι δι' αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος ταπεινώνεται, καθαρίζεται καὶ διδάσκεται.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι διήλθον διὰ πολλῶν θλίψεων καὶ πειρασμῶν καὶ πολλὴν ὠφέλειαν ἐξ αὐτῶν ἀπεκόμισαν ἐκεῖνοι τοῦναντίον οἱ ὁποῖοι δὲν ἡδυνήθησαν ν' ἀντισταθοῦν εἰς τὸν πειρασμόν, ἀπεδοκιμάσθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἐξέπεσαν. Δὲν ὑπάρχει κλήσις τόσο ἁγία, οὔτε τόπος τόσο ἀπομονωμένος, ὥστε νὰ εἶναι ἐκτὸς τοῦ πειρασμοῦ καὶ τῶν ἐναντιοτήτων. Καλῶς δὲ εἶπε τις τῶν Ἀγίων. «Ἄρον τοὺς πειρασμοὺς καὶ τότε οὐδεὶς ὁ σφίξις ἐνός».

Οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐφ' ὅσον ζῇ, δύναται ν' ἀπαλλαγῇ ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς, διότι ἡ πηγὴ τοῦ πειρασμοῦ εὐρίσκεται ἐντὸς ἡμῶν, ἐντὸς τῆς διεφθαρμένης φύσεως ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῶν ἀμαρτημάτων πρωτοπλάστων ἐκληρονομήσαμεν. Ὅταν ἕνας πειρασμὸς ἢ μία δοκιμασία φεύγῃ, ἄλλη ἔρχεται πάντοτε δὲ ἔχομεν κατὰ τὸ ὅποιον ὑποφέρομεν, διότι ἐξεπέσαμεν ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς εὐτυχίας.

Πολλοὶ δοκιμάζουν νὰ διαφύγουν τὸν πειρασμόν καὶ περιπίπτουν εἰς ἄλλους περισσώτερον ἐπικινδύνους.

Δεῖξον ἀντίστασιν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὰς κακὰς σου κλίσεις καὶ διάρρηξον χωρὶς βραδύτητα πάντα δεσμὸν μετὰ τῶν κακῶν συνηθειῶν σου, μήπως τυχόν δεσιμευθῇς περισσώτερον ἀπὸ αὐτούς.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγίου Σαλομῖνος κ. κ. Γερωντίου ἐχειροτονήθη βαθμηδὸν εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον ὁ Εὐστοθῖος Ἰωᾶν. Ἐλευθερίου τὴν 24. 6. 66 εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγ. Ἰωάννου Λουτρακίου.

Καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὴν 5. 7. 66 εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου εἰς Μ. Πεύκο Μεγάρων.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας, ὅτι ὁ αἰδὲς Στέφανος Στάθης διεγράφη ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν κληρικῶν ἡμῶν, κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν πρέπει νὰ γίνεται δεκτὸς παρ' οὐδενός.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 17 Ἰουλίου ἐορτάζει τὸ Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον Ἀγ. Μαρίνης Νταρδέξης Κερατέας.

Ἐπίσης τὸ Ἱ. Ἑσυχαστήριον π. Μεθοδίου Ἀγ. Μαρίνης Ἀγ. — Θεοδώρων Κορινθίας.

Τὴν 26 Ἰουλίου ἡμέραν Δευτέραν πανηγυρίζει μετ' Ἀρχιερατικὴν χοροστασίαν ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Παρασκευῆς, ὁδ. Διοσκούρων 6. Μοναστηράκι.

Τὴν 27 Ἰουλίου πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας τὸ Ἱ. Ἑσυχαστήριον Ἀγ. Παντελεήμονος, Λεωφ. Κηπουπόλεως τέρμα.

Τὴν 28 Ἰουλίου ἐορτάζουν δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, Λυκοβρύσεως καὶ Κορωπίου.

ΕΝΤΟΝΟΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Τηλεγράφημα Ἀριθμὸς 1028 τῆς 23) 6) 66

Υπουργὸν Δημοσίας Τάξεως

Κύριον ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΝ

Ἀθήνας

Ἐξ ὀνόματος Παλααιοημερολογιτῶν Νομοῦ Δράμας καταγγέλλω, ὅτι Ἀσφάλεια Δράμας ἐκτελοῦσα διατάγας Μητροπολίτου Δράμας προβαίνει εἰς βίαιαν ἀπέλασιν Μοναχοῦ ἀνήκοντος Ἐκκλησίαν Παλααιοημερολογιτῶν ΣΤΟΠ. Διότι Ὑποδιοικήσεις Χωροφυλακῆς Δοξάτο κατὰ ἐκάστοτε διατάγας Μητροπολίτου ἐνοχλεῖ καὶ τρομοκρατεῖ Μονάζον προσωπικὸν Γυναικείας Παλααιοημερολογιτικῆς Μονῆς περιφερείας τῆς καὶ προτίθεται ἐν ἀγαστῇ συμπνοῇ μετὰ Μητροπολίτου νὰ μὴνύσῃ Ἱερεῖς λειτουργήσαντας ἐν αὐτῇ ΣΤΟΠ Διὰ θάνατον καὶ ἀντισυνταγματικὴν μεταχείρισίν μας διαμαρτύρομαι ἐντόνως καὶ ἐφ' ὅσον γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι δὲν ἀνήκειεν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν Ἐκκλησίας Ἑλλάδος παρακαλῶ, ὅπως διατάξῃτε κατάπαυσιν καταπιεστικῶν μέτρων ἐναντίον μας.

Πρωθιερεὺς Παλααιοημερολογιτῶν

ΜΙΧΑΗΛ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Δράμῃ τῇ 23 Ἰουνίου 1966

Ἀνώτερον Διοικητὴν Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς

Ἀνατολικῆς Μακεδονίας

Εἰς ΚΑΒΑΛΑΝ

Κύριε Διοικητά,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν ἵνα ὑπὸ τὴν εὐθυκρισίαν σας ὑποβάλω τὴν παροῦσαν διαμαρτυρίαν μου, διὰ τὰ ἐκέστοτε καταπιεστικὰ μέτρα τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν Δράμας, ἐναντίον μιᾶς τάξεως φιλονόμων πολιτῶν θρησκευτικῶς ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸν Ὁρθόδοξον ἐορτολόγιον. Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι οἱ Παλααιοημερολογίται τῆς Ἑλλάδος ὡς Θρησκευτικὴ Κοινωνία αποτελοῦν Ἐκκλησίαν ὀργανωμένην μετ' λειτουργοῦς παντὸς βαθμοῦ ἐξυπηρετοῦντας τοὺς πιστοὺς, καὶ λειτουργοῦντας εἰς ἰδιωτικοὺς Ναοὺς καὶ Μονὰς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Νόμων τοῦ Κράτους. Ἐπίσης γνωστὸν τυγχάνει ὅτι οἱ Παλααιοημερολογίται εἴτε Κληρικοὶ εἴτε Κοσμικοὶ δὲν ὑπάγονται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ συνεπῶς ὁ νόμος περὶ τῆς Αὐτοκεφαλίας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῶν. Πλὴν αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ Δράμας ἄλλην ἀντίληψιν ἔχουν, καὶ θέλουν νὰ ἐφαρμόσουν τὸν νόμον αὐτὸν τῇ ἐγγράφῃ πάντοτε ἐντολῇ καὶ προτροπῇ τοῦ ἐπιτοπίου Μητροπολίτου, ὅστις πάντα λόγον καὶ παντοῖον συμφέρον ἔχει νὰ καταδιώκῃ τοὺς Παλααιοημερολογίτας. Καὶ συγκεκριμένως. Ἡ Ἀσφάλεια Δράμας ἐκτελοῦσα παράνομον διαταγὴν τοῦ Μητροπολίτου Δράμας, ἐπιμένει νὰ ἀπέλασῃ ἐκ τοῦ πατρικοῦ τοῦ κτήματος τὸν Μοναχὸν Νικόλαον Χρ. Λιαπιδην, ἐπειδὴ τυγχάνει Παλααιοημερολογίτης. Ὅτι ἡ Ὑποδιοικήσεις τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς Δοξάτο κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἐντολὰς τοῦ Μητροπολίτου Δράμας πιέζει ἀφορήτως καὶ τρομοκρατεῖ τὸ Μονάζον προσωπικὸν τῆς Γυναικείας Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀνω Πυξάρτου Δράμας.

Προχθὲς δὲ ὁ Ἀστυνομικὸς Σταθμάρχης Νικηφόρου ἔλαβε τὰ πλήρη στοιχεῖα δύο Ἱερέων διὰ νὰ τοὺς κάμῃ μὴνυσιν ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι ὅτι ἱεροῦργησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πανηγύρεως (15) 4) 66) τῆς Μονῆς ταύτης.

Τὸ Σύνταγμα τῶν Ἑλλήνων ἀσφαλίζει τὴν ἐλευθερίαν τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως κατὰ λογικὴν ἀνάγκην ἀσφαλίζει καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς καὶ τὴν δημοσίαν ἀσκήσιν τῆς διὰ μέσου τῆς λατρείας. Ὅταν ἡ δημοσία Λατρεία διὰ τοῦ χωροφύλακος καταδυναστεύεται καὶ διαφοροτρόπως οἱ Κληρικοὶ καταδιώκονται, τότε παύει νὰ λειτουργῇ, ἡ Ἐλευθερία τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἣν ἐπαγγέλεται ὁ θεμελιώδης νόμος τοῦ Κράτους, τὸ Σύνταγμα διὰ ταῦτα σὺν τῇ διαμαρτυρίᾳ μου παρακαλῶ ὅπως διατάξῃτε τὴν κατάπαυσιν τῶν ποικιλοτρόπων καταπιεστικῶν μέτρων ἐναντίον μας.

Μετ' εὐχῶν

Πρωθιερεὺς Παλααιοημερολογιτῶν Νομοῦ Δράμας
ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ